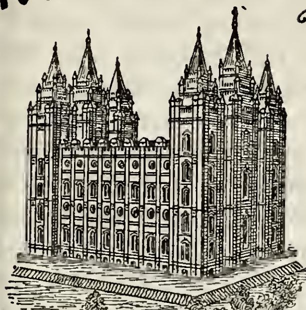
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 4	15 Februar 1904	53 Aargang

Kirken og Guds Rige.

Jule-Tiden leder uvilkaarligt Tanken hen paa Frelseren, hvis Fødsel til denne Verden nu fejres; og den bringer os til at ihukomme hans Mission og Lærdomme. Forløberen Johannes bebudede hans Komme og erklærede: „Himmeriges Rige er nær!" Hans Fjender erklærede saavel ham som hans Sag for at være Fjender af det romerske Kejserdømme, og hans grusomme Død paa Korset var en direkte Følge af denne Anklage. Dog var det Rige, som Johannes den Døber og Nazaræeren Jesus forkyndte, i ingen Henseende fjendtlig sindet mod nogen jordisk Regjering, men vel skikket til at gjøre dets Tilhængere til mere nyttige Borgere af Staten ved deres Hengivenhed for Guds Kirke og Rige. De lærte: „Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er".

Saaledes er det ogsaa med Hensyn til Guds Kirke og Riges Gjenoprettelse i de Dage, der gaa forud for Frelserens anden Tilkommelse. Budskabet lyder nu som den Gang: „Himmeriges Rige er nær!" Som et Forberedelsesværk er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bleven organiseret ved guddommelig Fuldmagt og Befaling. Og nu gjentager Historien sig selv ved det gamle politiske Raab om „Forræderi" og Anklagerne om, at „Mormon"-Organisationen er „en Stat i Staten". Dog gjør denne Kirke intetsomhelst Forsøg paa at tiltage sig den verdslige Regjering, men bestræber sig paa at styrke og forøge sine Medlemmers Troskab mod Landets Love og deres Loyalitet mod den Nation, under hvis Flag de leve.

Benævnelsen „Kirke og Rige" er ofte bleven benyttet af Talere og Skribenter i deres Omtale af det System, som kaldes „Mormonismen". Det er ene og alene en kirkelig Organisation, som er fuldstændig adskilt fra Staten. Kirken som saadan blander sig ikke i noget Lands Regjering, men dens Medlemmer ere selvfølgelig ogsaa Borgere i Staten og have derfor gyldigt Krav paa de samme Rettigheder og Privilegier som andre Borgere, der ikke ere af deres Tro. Ingen af Kirkens Embedsmænd ere i nogensomhelst Henseende berøvede deres Borgerrettigheder paa Grund af deres Embedsstilling i Kirken; thi deres Pligter imod Gud ere ikke uforenelige med deres Pligter mod Fædrelandet; tvertimod, deres Forhold til Kirken gjør deres Forhold til Staten mere bindende.

De Sidste-Dages Helliges Religion vedrører saavel deres daglige Liv som deres tilkommende Lyksalighed. Den gaar ud paa at udvikle og forbedre Menneskets Karakter, Legemet saavel som Aanden. Deres Religion lærer dem at leve saaledes i denne Verden, at de kunne være vel beredte til at møde Livet i den tilkommende. Kirken giver derfor sine Medlemmer Undervisning baade om timelige og aandelige Anliggender, forsaavidt de angaa Kirken, dens Ejendomme, dens Institutioner og Kirken som et religiøst Samfund i det hele taget. Men den gjør aldrig Indgreb i Nogens personlige Handlefrihed eller i Statens Rettigheder. Menneskets personlige Handlefrihed er et af Kirkens fundamentale Principer, som selv Gud anerkjender. Kirken foreskriver derfor heller ikke noget Medlem hans Forretning, hans Politik eller hans personlige Affærer. Kort sagt, den paabyder ikke Nogen deres Haandtering, paa hvem de skulle stemme, eller hvilket Parti de skulle slutte sig til.

I visse Tilfælde, hvor det forventes, at Kirkens Embedsmænd skulle hellige al deres Tid og alle deres Evner i dens Tjeneste, og hvor den nøjagtige Udførelse af deres Pligter afhænger af dem, fordres det, at de — før de binde sig til verdslige Forpligtelser, der vilde hindre dem i Opfyldelsen af deres kirkelige Pligter — først gjøre deres præsiderende Brødre bekjendte med deres Ønsker og erholde Tilladelse til at gjennemføre deres Forehavende, for at det ikke skal afstedkomme nogen Forvirring eller Fejltagelse i Kirkens Orden og Arbejde. Denne Regel berører nødvendigvis Modtagelsen af politiske Embeder, men ikke Partivalg eller Friheden til at deltage i Politik eller anden Virksomhed, naar den ikke kommer i Strid med, hvad der skyldes Kirken. Enhver Embedsmand i Kirkens Tjeneste har saavel som Medlemmerne fuldkommen Frihed med Hensyn til politiske Anskuelser og Handlinger og kan frasige sig hvilkensomhelst Embedsstilling i Kirken, hvis han mener, at den vil indskrænke hans personlige Frihed.

Utahs første Bebyggelse af de Sidste-Dages Hellige eller „Mormonerne" var en Følge af Religionshad og Forfølgelse. Kirkens Ledere vare de første Pioneerer i denne Kolonisation. Det var dem, som ledede

alt det Arbejde, der stod i Forbindelse med Anlæggelsen af Byer og Industrigrene for at danne et nyt Samfund. Da Kongressen organiserede Utah som et Territorium, fulgte det af sig selv, at Pionererne bleve indsatte i de offentlige Embeder, eftersom de uimodsigeligt egnede sig bedst til dem. Kirkens Præsident — den ledende Pioner — blev af de Forenede Staters Præsident og Senatet udnævnt til Guvernør, og andre ledende Mænd i Kirken erholdt ligeledes civile Embeder under Regjeringen; de mest foretagsomme og driftige blandt Kirkens Embedsmænd, som ogsaa deltoge i Forfremmelsen af de borgerlige Affærer, bleve valgte til de vigtigste Embeder i Territoriet. Disse særegne Omstændigheder fostrede hos visse Folk den Ide, at „Mormonismen" forenede Kirke og Stat. Den Enighed, som karakteriserede Valgene paa den Tid ved Besættelsen af offentlige Embeder, havde sin Grund i, at de praktisk set næsten alle havde samme Tro og politiske Anskuelser, og denne Enighed tjente derfor til at befæste Folk udenfor Utah i den Tro, at Mormonerne valgte dem, som Kirkens Autoriteter ønskede. Men det kirkelige og politiske Sammenhæng blev holdt afsondret fra hinanden og behandlet hver for sig.

Fordi en Mand, der besidder et kirkeligt Embede, ogsaa bliver valgt til et Stats- eller Kommunal-Embede, følger det ikke deraf, at der er dannet en Forbindelse mellem Kirken og Staten. Og naar der existerer noget af den Natur i de orthodoxe Kirkesamfund, saa er der Forskjel paa dem og os; thi „Mormon"-Kirkens Embedsmænd maa i Regelen drive en eller anden Næringsvej for deres eget Underhold og deltage i Forretningslivet ligesom enhver anden almindelig Samfundsborger. De udgjøre ingen særskilt Klasse i Samfundet, ikke engang blandt deres egne Trosfæller, thi Størstedelen af „Mormon"-Kirkens mandlige Medlemmer have Præstedømmet. Og Kirken fordrer ingen specielle Pligter af noget Medlem, som er valgt til et borgerligt Embede; ejheller paalægger den ham noget Baand, der hindrer ham i at opfylde sine Embedspligter i Statens Tjeneste.

Der er ikke Tale om, at nogen Apostel, nogen Ældste eller nogen Mand, som beklæder noget Embede i Kirken, aflægger Ed; heller ikke bliver det fordret af noget Medlem at tage nogen Ed eller indgaa nogen Forpligtelse, Pagt eller Forbund mod eller til Skade for nogen Regjering paa Jorden. Alt, hvad der er bleven sagt om, at saadanne Forpligtelser existere i Kirken, beror enten paa Misforstaaelser eller er ligefrem Usandhed. Kirken indprenter Lydighed mod Landets Love og anerkjender de Forenede Staters Grundlov for at være af guddommelig Oprindelse, fordi den er dannet af vise Mænd, som oprejstes af den Almægtige i denne herlige Hensigt. Dens Principer bør opretholdes og dens Autoritet respekteres og understøttes af enhver Sidste-Dages Hellig. Dette har Kirken lært fra Begyndelsen, baade offentlig og privat, og dette er ogsaa

fremsat i en af dens „Tros-Artikler". Naar „Mormonerne" af og til have gjort Indsigelser og Modstand mod visse Lovbestemmelser, har Grunden dertil været, at de ansaa disse for at være stridende mod Grundloven, og derfor bleve de henviste til Afgjørelse paa den Maade, som Grundloven bestemmer. Den endelige Afgjørelse i disse Spørgsmaal blev taget til Følge, skjøndt det kostede mange Mennesker megen Ydmygelse, Lidelse og Sorg.

Bibelen, som er et af „Mormon"-Kirkens skrevne Standartværker, er fuld af Forudsigelser og Forjættelser angaaende Oprettelsen af Guds Regjering paa Jorden — en Retfærdigheds Regjerings Komme, som skal udstrække sig over hele Jorden. Kristus vil da regjere som Konge, og alle Nationer og Folk ville tjene og adlyde ham. Det vil blive Guds Rige i sin sande Virkelighed, og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er bleven oprettet som en Forberedelse for dette Rige. Dets Evangelium er „Guds Riges Evangelium"; dets Principer, Ordinancer, Myndighed og Gaver ere af himmelsk Oprindelse. Kirken er derfor i aandelig Betydning „Himmeriges Rige", idet den i sig selv bærer Indflydelsen og Magten til at berede Vejen for Profetiernes Opfyldelse angaaende Guds Søns Universal-Regjering; men Kirkens Medlemmer have ved guddommelig Aabenbaring faaet Befaling til at være „de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regjerer, der har Ret til at regjere", og det er ved den samme Aabenbaring foreskrevet dem: „Lader Ingen bryde Landets Love; thi den, der holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love." Den tolvte Trosartikel, som Børnene lære i Søndagsskolerne saavel som de unge Mænd og Kvinder i deres „Gjensidige Uddannelses-Foreninger" og alle andre Medlemmer af Kirken, lyder saaledes: „Vi tro, at vi maa være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene."

Kirkens Domstole ere som saadanne fuldstændig kirkelige. De afgjøre Spørgsmaalene i Disputatssager og i Opretholdelsen af Kirkens Orden. Verdslig Rettergang søges undgaaet saa meget som muligt; thi det anses for urigtigt, at den ene Broder sagsøger den anden. Ingen anden Straf fuldbyrdes af de kirkelige Domstole end Tab af Kirkens Anerkjendelse og Velsignelser og i yderste Konsekvens Udelukkelse af Samfundet. De verdslige Domstole respekteres i deres Egenskab som saadanne, og deres Afgjørelse i Sager, der komme under deres Jurisdiktion, respekteres og adlydes af Kirkens Medlemmer.

Ingen mundtlig eller trykt Prædiken, Tale eller Afhandling angaaende Guds Riges Oprettelse maa forstaas i Forbindelse med den nærværende Tid. Og om dette Emne er behandlet paa en Maade, saa at det kunde se ud, som om Guds Herredømme, der kommer, angik den nærværende Tid, da er det en aldeles urigtig Opfattelse og Fremstilling deraf, lige meget fra hvem det udgaar, fordi det er stridende mod Guds Aabenbaringer til Kirken, og saadanne Anskuelser have ingen Værd eller Betydning overfor Guds Ord og Befalinger.

Kirken bruger ingen Tvang overfor Nogen og anser sig heller ikke berettiget til at gjøre det. Præstedømmet, som Kirken besidder, er den guddommelige Myndighed til paa Herrens Vegne at forkynde Evangeliets Sandhed og forvalte dets hellige Ordinancer. Det er udtrykkelig forbudt dem, som indehave Præstedømmet, at bruge det i uretfærdigt Øjemed eller paa en tyrannisk Maade, og det er blevet lært dem, at det kun kan opholdes ved Overbevisning, Overbærenhed, Sagtmodighed, Ydmyghed og uskrømtet Kjærlighed. Kirkens præsiderende Autoriteter bestyre dens Anliggender med Medlemmernes Samtykke, og deres Myndighed række ikke længere end indenfor Kirkens Omraade. Ethvert Medlem i Kirken, hvor som helst han bor, har absolut frie Hænder som Statsborger og hemmes ikke af Kirken i nogen af de borgerlige Rettigheder, der nydes af Ikke-Medlemmer.

Denne Kirkes Holdning overfor andre Tros-Samfund er tydeligt fremsat i den ellevte Tros-Artikel, der lyder saaledes: „Vi fordre den Rettighed at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed: lader dem tilbede hvordan, hvor og hvad de behage." I denne Aand handle vi mod alle Nationer og Verdens Kongeriger, og vi have ingen Trætte med nogen af dem. Ved at erklære, at „Himmeriges Rige er nær", føle vi den mest begejstrede Overbevisning om vor Mission og Kaldelse, og vi have til Hensigt at være tro derimod under alle Slags Forhold og Omstændigheder i Livet. Vi søge ikke at paatvinge Andre vor Overbevisning eller at gjøre Indgreb i deres Rettigheder eller at paatage os at styre deres personlige eller nationale Anliggender. Vi betragte alle Mennesker som Børn af vor evige Fader og derfor som vore Brødre og Søstre. Vi søge at fremme deres Velfærd; vi gjøre os Umage for at oplyse dem; vi ønske deres Lyksalighed, Fremgang og evige Frelse. Vi afsky Tyranni, vi modsætte os Undertrykkelse, men anse det ikke for rigtigt at øve Gjengjæld mod Nogen, hvad enten vi formode eller virkelig vide, at de have forurettet os. Vi bestræbe os paa at nyde og øve den samme Aand, der inspirerede Verdens Frelser, som vi tro vil blive hele Jordens Konge, og med denne Følelse erklære vi paa denne Juledag i det Herrens Aar 1903, at Valgsproget i denne Kirke af de senere Dage er ligesom i fordums Tid, da det lød: „Fred paa Jorden og i Mennesker Velbehag".

Joseph F. Smith. John R. Winder. Anthon H. Lund.
Første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

(»Deseret News«.)

Hvis vi Intet havde bag os.

Af den svenske Forfatter Zachris Topelius.

Hvis vi Intet havde bag os og foran os kun Døden, Graven og atter Intet, hvorfor skulde vi da leve? Hvorfor skulde vi da elske, stride, længes, lide, forsage, arbejde, tro, tænke?

Ja, hvorfor? Alt var jo saa kun en forsvindende Drøm, saa lidet værd al den Omsorg, vi gjøre os i dette Liv, at vi hellere maatte forblive sovende i vor første sorgfrie Barndoms Vugge, kun ventende paa Døden, end gjøre os de mange unødige Bekymringer for en Tilværelse uden Haab. Døgnfluen vilde da være lykkeligere end vi; dens Ventetid er kortere, den fødes og dør med Dagens Sol; den spørger ikke, hvorfor den er til. Men vi have vor rastløse Tanke, som ikke levner os Ro, vor uudslukkelige Tørst efter Salighed, vort utilfredsstillede Sind, vor forskende Aand, som aldrig bliver træt af at spørge: Hvad staar tilbage for den Døde, naar Alt bag og foran ham bestandig er forbi? Mørket, Stilheden, Kulden, Glemselen, Dvalen, Ensomheden, Tilintetgjørelsen — hvilket Perspektiv, set fra et varmt, rigt Menneskelivs lyse Højder?

Derfor ere de, som ikke tro paa et tilkommende Liv, tvungne til at søge Haab, Lykke, Løn og Maal indenfor de trange Grændser af de nuværende Timer, indenfor jordisk Ære, Magt, Nydelse og opblussende Lidenskaber. Det lykkes maaske for dem i de unge Aar, saalænge en mulig lang Fremtid lover dem Alt, men for den Gamle, den ulægelige Syge — den i Livet Bedragne findes ej mere nogen gryende Morgendag. Og i selve Nydelsen spøger allerede deres haabløse og snare Ende. Uden Udødelighed indvikles Livets Gaade i uløselige Knuder.

De, som søge Lønnen alene i ædel Virksomhed for Folk og Menneskehed, kunne ikke dølge for sig selv, at de arbejde for Glemselen. Hvad bliver der af deres Værk, naar de ikke mere ere til? Et forsvindende Navn, nu ukjendte Behov og en af den Ligegyldige nedtrampet Grav. Uden Tro paa et Liv efter dette kunne vi ikke engang hengive os til de ædleste Maal i Livet, da Alt bliver endeløst forsvindende, utilfredsstillende, et Spørgsmaal uden Svar og en Tilværelse uden Spor.

Hvad er et Liv, som dør? Graven svarer: „Et haabløst, forgangent Haab!" „Nej," siger Kristus. Et Liv, som dør, er Sædekornet i Jorden. Det saas i Forkrænkelighed, det staar op i Uforkrænkelighed; det saas i Vanære, det staar op i Herlighed; det saas i Magtesløshed, det staar op i Kraft. „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, skal leve, om han end dør!"

Hvilke Ord midt i Forkrænkeligheden! Jeg forestiller mig, at ved disse Ord dirrede Bjergene, Natten lysnede, og et dybt Lettelsens Suk gjennemtrængte hele Skabelsen. Dødens Skygge er Livets Morgengry. Frygtens Konge tilbeder Livets Herre og fuldkommer hans Værk. Uden

udødeligt Liv var Guds Skabelse en Selvmodsigelse. Naturvidenskaben siger os, at ikke et Gran af det forkrænkelige ødelægges, men at det kun skifter Form. Og den gudbaarne, altbeherskende Aand skulde alene være underkastet Forgængelighedens Lov? Hvor meget omkring os visner ikke før Tiden, dør i sin Vugge, slutter ufuldført uden engang at vide, at det levede. Udødeligheden alene besvarer alle Spørgsmaal, løser alle tilsyneladende uløselige Gaader og aabner en endeløs fri Udsigt hinsides Sløret, hvor vort kortsynede jordiske Øje kun ser Taage og Nat. Udødeligheden er Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed. Uden den var Gud ikke mere Kjærligheden, men den lunefulde, tyranniske Magt. Du, som i lette Tanker lever med Jordelivets korte Minutter, som om de aldrig vilde forgaa, mindes du, at du flyder med Strømmen bort mod et endeløst Hav! Hvis du, som bedroges af Livets indbildte Lykke, bliver træt, fortvivler, synker og ikke mere formaar at rejse dig op, løft da dit taarevædede Blik mod det Uendelige hinsides det, som vi kalde Afslutningen, men som kun er Begyndelsen, og du vil gjennem Taarerne faa at se Grydet af en ny Morgen, hvis Sol aldrig gaar ned. (»Nordstjärnan«.)

Utah-Nyheder.

I Pleasant Grove skal der bygges et Forsamlingshus til 12,000 Dollars.

— Lehi, tidligere den største Gren indenfor Kirken, er nu delt i fire nye Grens-Organisationer.

— I Springfield har man anlagt et nyt elektrisk Lysanlæg, som har kostet Byen 30,000 Doll.

— Værdien af Utah-Smelteriernes Produkter beløber sig for Aaret 1903 til 21,333,758 Doll., en Tilvæxt fra foregaaende Aar paa omtrent 4 Mill. Doll. Guldudbyttet anslaas til 4,944,520 Doll., Sølv til 8,039,148, Bly til 3,353,000 og Kobber til 4,997,089 Doll.

— Kirken har kjøbt Karthago Fængsel i Illinois, hvor Profeten Joseph Smith og hans Broder, Hyrum Smith, bleve dræbte. Kjøbesummen er 4,000 Dollars.

Bøgernes Bog. Den kjendte og fremragende Skolemand Wm. Jones skrev engang følgende sande Ord i sin Bibel:

„Skriften indeholder — selv bortset fra dens guddommelige Oprindelse — mere sand Højhed, større Skjønhed, renere Moral, værdifuldere Historie, smukkere Poesi og kraftigere Veltalenhed — end det er muligt at samle inden samme Grændser fra alle andre Bøger, skrevne i hvilkensomhelst Tidsalder og i hvilketsomhelst Sprog.

De to Dele, hvoraf Skriften bestaar, ere sammenlænkede med hinanden paa en saa underfuld Maade, at Frembringelser fra Græsk, Indisk, Persisk eller Arabisk ikke tilnærmelsesvis kunne sammenlignes dermed, hverken i Form eller Stil. Disse Sammensætningers Ælde kan Ingen tvivle om; og den ligefremme Henvisning til Begivenheder, der skulde finde Sted længe efter, at de vare blevne forudsagte, ere sikre Beviser paa ægte Profeti og levner os ingen Tvivl om Bibelens guddommelige Inspiration."

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Mandag den 15 Februar 1904

Indsamlingen.

Uagtet Emigration ikke prædikes af de Sidste-Dages Helliges Ældster, og uagtet de, som ønske at drage bort for at slutte sig til vort Folk i Utah, endog i mange Tilfælde udtrykkeligt raades til ikke at rejse, saa er der alligevel mange, som forestille sig at være opfyldte af den sande Indsamlingsaand. De tro, at det eneste rette, de kunne foretage sig, er at sælge deres Bohave over en Slump for en Spotpris, ophøre med deres Haandværk eller Forretning og haste til „Bjergenes Dale" saa hurtigt som muligt. De betænke ikke de Besværligheder, som maa overvindes i et fremmed Land, og trods de tydeligste Forestillinger af dem, som have de Helliges Velfærd paa Hjerte, synes de ikke at kunne fatte Virkeligheden, som den er. Maatte Ingen gjøre sig falske Forestillinger om Forholdene i Utah, og lær for al Ting, at Israels Ældster ønske intet højere, end at hele Verden skal vide Sandheden derom. Vid da, at Laster, Forbrydelser, Sabbatens Vanhelligelse, Avindsyge og anden Ugudelighed florerer i Salt Lake City lige saa meget som noget andet Sted paa Jorden. Og det er en Kjendsgjerning, at Satans Fristelser og hans Anstrengelser for at nedbryde de Helliges Tro næsten naa deres Højdepunkt under Templets Skygge.

Indbyggerantallet i Salt Lake udgjør omkring 75,000 Sjæle, Mormoner og Ikke-Mormoner, med omtrent Halvdelen hver. Ved at beregne det til et Middeltal af fem for hver Familie bliver der omkring 8,000 Sidste-Dages Helliges Hjem i Staden. Af dem, som afvigte Aar emigrerede fra den europæiske Mission, rejste omtrent 75 Procent lige til Salt Lake. Det var kun faa af dem, der forholdsmæssig regnet havde nogen Kapital eller i det hele taget noget Haandværk at stole paa. De kunde ved Ankomsten ingenting udrette uden at vente og vente paa, at hændelsesvis noget skulde give Anledning til, at de kunde faa stadigt Arbejde og skabe sig et Hjem. Det maa imidlertid siges om Majoriteten af Befolkningen i Salt Lake, at de ere venlige og godgjørende, men den arbejdsløse Befolkning, som fra Tid til anden kommer ind til Byen, føles haardt Aar efter Aar, og Emigranterne burde erindre dette Faktum. Mange af vore Brødre og Søstre tabe Modet, naar de komme der; deres rosenrøde Luftkasteller forsvinde som en Taage for Virkeligheden, og de kaste Skylden paa Evangeliet, selv om Fejlen

ligger i deres egen Tankeløshed. Deres Tro kølnes, og de opostasere. Ligesom der maa fordres godt tørret Tømmer til Opførelsen af en solid Bygning, saaledes fordres der Hellige, som ere skikkede til at medvirke ved Zions Opbyggelse; der fordres Mænd og Kvinder, i hvem Troen har slaaet Rod, og som ikke omkastes af ethvert Lærdomsvejr eller nedslaas af enhver Modgang. Tænker vort Folk nogensinde paa, hvad der kræves, for at Kirkens Virksomhed i Verden kan opretholdes? Kirken behøver i Dag ligesaa meget trofaste, bedende Sidste-Dages Hellige, der leve overensstemmende med deres hellige Religions Principper, som den behøver de omrejsende Ældsters Tjeneste. Verden trænger til et følgeværdigt Exempel, og Grenene og Konferencerne trænge til dem, til deres Tjeneste, til deres Tiende og til hele deres gode Indflydelse. Men de Hellige, som ere til langt større Nytte her, end de kunne være i Amerika, have ofte et utidigt Hastværk med at komme til Zion, og som Følge deraf gaar det op og ned for vore lokale Grene og Organisationer, saa at de bestandig maa kæmpe haardt for at holde Ligevægten. Og det hænder alt for ofte, at de, som i de gamle Lande vare de bedste Tiendeydere og de mest trofaste i Opfyldelsen af deres religiøse Pligter, begynde at tabe Interessen for Evangeliet, naar de have naaet deres Ønskers Maal, at komme til Zion, og naar Medgangen følger dem ved Indtrædelsen i det nye Hjem.

En af de første store Lektier, som en Sidste-Dages Hellig maa lære, er Lydighed overfor den af Gud indsatte Autoritet. Det er denne Autoritets Forret og Skyldighed at raade og vise til Rette. Ingen af de Hellige burde beslutte sig til at emigrere uden at indhente Raad fra en af Autoriteterne, enten fra Grensforstanderen eller fra en omrejsende Ældste eller fra Præsidenten over den Konference, hvor de ere bosatte; de Raad, som de i saadanne Tilfælde modtage, kunne de da trygt følge. Paa den anden Side er det sikkert, at de, som ringeagte Præstedømmets Vejledning, ikke ville befinde sig lykkelige.

Enhver Sidste-Dages Hellig, som bestemmer sig til at forlade sit Fædreland, bør fremlægge denne Sag for Herren i Bøn. Er det økonomiske Fordele, der ligge bagved Beslutningen, eller er det Evangeliet? Der er Intet i Evangeliet, som forbyder Nogen at forbedre sine timelige Kaar, men disse bør ikke være Tilværelsens højeste Maal. Aldrig har Frelserens Ord: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed" været mere anvendelige end i denne Tid. Alle, som udføre Herrens Villie, ville faa Kundskab om, hvilken Vej de skulle følge. Selv om Nogen erholder et Vidnesbyrd om, at det er i sin Orden, at samles med Guds Folk, behøve de ikke derfor kun at tænke paa at „komme afsted" saa hurtigt som muligt. Der er et vigtigt Arbejde her at udføre for enhver Sidste-Dages Hellig, inden han forlader sit Fædreland.

Ordinancerne i Herrens Hus — de hellige Handlinger, som maa udføres for baade Levende og Døde, burde være Hovedformaalet med Ind-

samlingen i Dag. Det stedfortrædende Arbejde for de Døde er et af de kosteligste Principper for alle de Hellige; og en af de højeste og ædleste Opgaver, vi have paa Jorden, er ved de frelsende Ordinancer at aabne Dødsrigets Fængselsdøre for vore Fædre, som ere gaaede bort uden Kundskab om Evangeliet. Det paahviler os her i vort Fædreland at gjøre Forberedelse til det store Værk: at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes til Fædrene og at sammenbinde alle vore Venner og Slægtninge i et evigt Frelsens Forbund. Forberedelserne til denne Gjerning maa gjøres her; de gamle Kirkebøger maa opsøges og Slægtregistrene samles. Dette Arbejde bør foretages med et bedende Sind og med en dyb Forstaaelse af dets Vigtighed; Herren vil da give Enhver, der interesserer sig derfor, Midler, hvorved det kan udføres, og Glæde og et forøget Vidnesbyrd vil derefter blive vor Lod.

Interessen for Tempelarbejdet burde vækkes tillive og fostres her; thi naar Amerika først er naaet, bliver der for Mange ikke Tid til at tænke paa dette herlige Privilegium. Ingen skulde derfor emigrere uden først at have truffet disse Foranstaltninger. Enhver Familiefader burde samle sine Forfædres Slægtregister og hans Hustru ligesaa. De kunde da arbejde i Forening og have en fælles Interesse i dette hellige og vidtrækkende Princip i vor Religion. Herrens Aand vil give dem tilkjende, naar deres Arbejde her er fuldendt, og de kunne da, enten de ere unge eller gamle, fattige eller rige, samles med Guds Folk og bringe deres „Neg" med sig, beredte til fremdeles baade at virke for Herrens Sag paa Jorden og at staa som Frelsere paa Zions Bjerg.

(»Millennial Star«.)

Beskikkelse. Ældste David R. Wheelwright blev i Slutningen af August 1903 beskikket til at virke paa Missionskontoret.

Joseph Smith den Mormon-Profet.

Af Ældste **Hugh J. Cannon**, Præsident over den tyske Mission.

III

Hvis en ung Mand nutildags vilde paastaa, at han havde haft en Aabenbaring, vilde en saadan Paastand ikke vække nogen synderlig Opsigt. I Virkeligheden hører man fra saa mange Steder, at noget saadant er indtruffet, uden at Nogen af den Grund er kommet i Harnisk. I hvert Land finder man Folk, som paastaa, at de have haft Aabenbaringer, og Nogle sige endog, at de ere Kristus selv, uden at det vækker nogen særlig Opmærksomhed. Maaske ler man en Smule deraf, og naar Paastanden hviler paa en Usandhed, vil Ingen i den Anledning falde paa at myrde Vedkommende, allermindst hvis det er en ulærd Dreng paa 14 Aar.

Men med Profeten Joseph Smith var det helt anderledes. I sin Naivetet mente han, at alle Mennesker vilde høre hans Budskab med

Glæde og fæste Lid dertil. I religiøse Anliggender herskede i hans Hjemstavn det største Virvar; Familier bleve paa Grund af Trossager adskilte, og overalt var der Utilfredshed, som hver Dag voxede, indtil det var nærved at komme til Haandgribeligheder mellem Folk, som foregave at være den sagtmodige Nazaræers Efterfølgere. Det var som Følge heraf, at Joseph Smith gik ud i Skoven for efter det af Herren givne Løfte at faa Visdom af ham, og efter at han samvittighedsfuldt havde overvejet de forskjellige Lærdomme, kunde han indse Sandheden af Kristi Ord, da han sagde ham, hvad han for 18 Aarhundreder siden havde indprentet Folket: „Dette Folk ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra mig; men det er forgjæves, at de dyrke mig, idet de føre Lærdomme, som ere Menneske-Bud."

Da Joseph Smith vendte hjem fra Skoven, efter at han havde set det glorrige Syn, var hans Hjerte fyldt af usigelig Fryd. Nu var han i Stand til uigjendriveligt at forklare i hvert Fald Begyndelsen af Evangeliet til sine Forældre, Søskende og Venner, og det faldt ham slet ikke ind, at man ikke vilde tro ham paa hans Ord. Heldigvis hørte hans Familie paa hans Fortælling med Tro, om end med Forbauselse; thi deres Hjerter vare beredte for Sandheden, og hans Alvor overbeviste dem fuldstændig. Men andre Steder fandt han ikke den samme venlige Modtagelse. I en Egn, hvor han hidtil havde nydt alle Folks Agtelse og Kjærlighed, tabte han pludselig og fuldstændig sine Venners Tiltro. Selv Præsterne, som burde have søgt at retlede ham, hvis de mente, at han var kommen paa en forkert Vej, bleve strax hans Fjender og sagde, at han var forført af Djævelen. Fra en simpel Bondedreng blev han i Løbet af kort Tid gjort til en navnkundig Personlighed, men dette bevirkede kun, at man lettere kunde overøse ham med Spot. Det var svære Tider for Drengen. Han var ikke gammel nok til at kunne se med Taalsomhed paa, at hans tidligere Venner spottede ham og hans Familie; han var for uerfaren til at vide Grunden til, at de alle satte sig op imod ham, og at Satans Magter gjorde og vilde gjøre Alt for ved Hjælp af hans Venners Forfølgelser og Fristelser at vende ham bort fra Sandheden. Men trods alle Gjenvordigheder tøvede han aldrig med at aflægge det Vidnesbyrd, at han havde set Faderen og Sønnen og talt med dem, og at de havde paalagt ham ikke at slutte sig til nogen af de den Gang existerende Kirker, eftersom den saliggjørende Kraft ikke fandtes i dem. Hans egne Ord illustrere bedst hans Følelser i denne Tid. Han sagde: „Jeg har virkelig set et Lys og midt i dette Lys to Personer, og de eller en af dem talede virkelig til mig, og skjøndt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et Syn, var det ikke des mindre sandt, og medens de hadede og forfulgte mig samt talede allehaande Ondt imod mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: Hvi forfølges jeg, fordi jeg taler Sandheden? Jeg har virkelig set et Syn; og hvo er jeg, at jeg kan imodstaa Gud? Eller tænke Menneskene at faa mig til at nægte det, jeg virkelig har set? thi jeg havde set et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud var vidende derom, hvilket jeg ikke kunde nægte, heller ikke turde

jeg gjøre det. I det mindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig mod Gud og komme under Fordømmelse."

De himmelske Majestæter havde blandt andet sagt til den unge Dreng, at han skulde vente, og til den bestemte Tid vilde han da modtage videre Belæring. I de næste tre Aar hjalp han med Arbejdet hos sine Forældre, som endnu maatte kæmpe med Fattigdom, og deres forenede Anstrængelser vare nødvendige, hvis deres Kaar skulde bedres. Der gives i ethvert Menneskes Liv Perioder, hvor man er utilfreds med sig selv, og hvor man ligesom føler, at man paa Grund af sine personlige Fejltrin maa være fuldstændig forstødt af Herren. I Slutningen af denne Tid følte Joseph, at han maatte have Vished for, om Herren havde været tilfreds med hans hidtidige Liv; thi hans Maal var saa højt, og han havde forlangt saa meget af sig selv, at han undertiden havde tvivlet om, hvorvidt Herren vilde antage ham eller ikke. Disse Følelser gjorde ham meget urolig, og en Aften, den 21 September 1823, bad han i al Ydmyghed om Tilgivelse for sine Synder og om, at Herren vilde vise ham, at han ikke var fuldstændig forstødt. Medens han saaledes knælede i brændende Bøn, blev Værelset lidt efter lidt oplyst, og Lyset tiltog i Styrke, indtil Drengen næppe kunde udholde det. Midt i dette Lys saa' han en herliggjort Personlighed, hvis Aasyn var overmaade skjønt. Til den ærefrygtsfulde unge Mand sagde han, at han var Moroni, en Herrens Tjener, som havde levet paa det amerikanske Kontinent. Han havde af den Almægtige faaet Befaling til at besøge Joseph for at give ham vigtige Meddelelser med Hensyn til Gjenoprettelsen af Jesu Kristi Kirke paa Jorden, og han sagde, at Herren havde udkaaret ham, Joseph, til at fuldføre dette Værk. Han talede om de Forfølgelser, den unge Profet vilde komme til at lide, men samtidig gav han ham den guddommelige Trøst, at saalænge Joseph var ydmyg, vilde de himmelske Magter staa ham bi. Moroni talte ogsaa om Guld-Plader, paa hvilke der fandtes Beretning om et stort Folk, der for flere Aarhundreder siden havde levet paa det amerikanske Kontinent. Han sagde, at disse Plader vare begravede i en Høj, kaldet Kumorah, og at Joseph ved Guds Inspiration skulde blive istand til at oversætte dem. Da han havde givet den forbausede Yngling mange Belæringer saavel om den Maade, paa hvilken han skulde bevare disse hellige Plader, som om de Begivenheder, der snart skulde finde Sted, forlod det himmelske Sendebud Værelset; men for at Joseph ret skulde forstaa det Ansvar, som den ham betroede Stilling paalagde ham, besøgte Englen ham to Gange senere den samme Nat og gjentog omtrent de samme Ord. Denne Undervisning havde næsten varet den hele Nat, saa der ikke var bleven megen Tid til at sove. Derfor gik han med glade Følelser, men med et træt Legeme til sit Arbejde; han var dog for svag til at kunne paatage sig det og gik paa sin Faders Opfordring hjem. Undervejs besøgte Moroni ham atter og sagde ham, at han skulde meddele sin Fader, hvad han havde hørt og set. Med Glæde efterkom Ynglingen dette; thi han vidste, at han i sin Fader vilde finde en trofast og paalidelig Raadgiver. Enhver, som har Herrens Aand med sig, er i Stand til at prøve de forskjellige Aander, og da Faderen var

en gudfrygtig Mand, forstod han, hvilken Aand der talede gjennem Sønnen, og befalede ham nøje at følge Englens Ord. Fulgt af sin Faders Velsignelse gik Joseph til den i Nærheden liggende Høj, som han den foregaaende Nat havde set i et Syn. Saa klart var dette Syn, at han strax kjendte Stedet, og uden Besvær fandt han en af Sten lavet Kasse, som indeholdt Pladerne tilligemed Seerstenene Urim og Thummim. Da han var i Begreb med at tage disse Ting, blev han holdt tilbage af Englen, som sagde til ham, at han først vilde faa dem efter fire Aars Forløb, naar han havde vist Herren, at han var værdig dertil.

I Profetens Historie er denne Oplevelse fortalt af ham selv med udførlig Nøjagtighed; thi det var Begyndelsen til en vigtig Del af Evangeliets Gjengivelse ved umiddelbar Aabenbaring af en Herrens Engel. I Aarhundreder havde Himlen været lukket, Menneskene levede i Uvidenhed om Kristi Evangelium, og hvad deres Hensigter og Bestræbelser end havde været, saa kjendte de dog ikke den sande og levende Gud og ham, som han udsendte, Jesus Kristus, og kunde som Følge deraf heller ikke i Sandhed tjene ham. Men nu var Himlen atter aabnet; en Engel fra Faderen var atter kommen paa Jorden med det sande Evangelium. Den Tid, som Aabenbareren Johannes forud havde set, var kommen, den Tid, hvorom han talede, da han sagde: „Jeg saa' en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, han havde et evigt Evangelium at forkynde for dem, der ere bosiddende paa Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk. Og han sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som skabte Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." (Der Stern.)

Aalesund.

En frygtelig Katastrofe har ramt det lille Fiskerleje Aalesund. Dets industrielle og modige Befolkning staar nu husvild paa Grund af Ildens Ødelæggelser. Det har hidtil trodset Vind og Vover fra Atlanterhavet, men mod Vind og Ild tilsammen har det staaet uden Hjælp og har maattet give fortabt.

Ni Tiendedele af Staden er nedbrændt; ca. 11,000 Mennesker staa uden Hjem, og Skaden anslaas til omkring 20 Millioner Kroner.

Den Hjælp, som imidlertid er bragt den husvilde Fiskerbefolkning, er næsten enestaaende i Historien. Overfor den før saa ubemærkede By er der bleven vist en saa hurtig og en saa storslaaet Hjælp, at man skal lede om noget lignende. I hele Europa var man med Beundring Vidne til den Resoluthed, hvormed Kejser Vilhelm strax efter de første Telegrammer dirigerede en Krydser med en stor Hjælpeexpedition til Ulykkesstedet, og hurtigt fulgte den danske Regjering Exemplet ved at sende Damperen „Cimbria" med Ting, som vare nødvendige for Befolkningen under disse Omstændigheder. En af Hamborger Paketfartens Dampere

sendte nok en Udrustning, og baade Sverig og Norges Regjering har sendt en Krydser ladet med alle Hjælpeartikler til det haardt hjemsøgte Fiskerleje. Over hele Nordeuropa dannedes der Komiteer til Indsamling af Pengegaver, og tusinde af Kroner vil fra disse Kilder i den nærmeste Fremtid hjælpe til at afbøde den herskende Mangel paa Boliger, saaledes at Aalesund i Løbet af nogle Aar formentlig vil kunne rejse sig som en Fugl Fønix af Asken. Den Hjælp og Velvillie, der er lagt for Dagen, vidner om, at den nordeuropæiske Befolkning er gjennemtrængt af dyb menneskelig Medfølelse.

Aalesund havde en meget vakker Beliggenhed ved Foden af høje Fjælde og næsten umiddelbart ud til Havet. Den anlagdes 1824 paa tre Øer og beskyttes mod Havet ved en Havnearm. De allerfleste Huse vare af Træ, temmelig høje og byggede tæt op ad hverandre uden Brandmure; det er derfor let at forstaa Vanskeligheden, ja, Umuligheden af at standse den en Gang udbrudte Ild. Chefen for det norske Brandvæsen havde da ogsaa for længe siden erklæret, at Aalesund ligesom Christianssand var Norges ildfarligste By.

Gaderne vare trange og uregelmæssige og vare paa Grund af Terrænforholdene anlagte op og ned ad Skraaningerne.

Beliggenheden er noget isoleret. Den nærmeste Stad er Molde, hvortil man pr. Dampskib kan naa paa fire Timer. Til Bergen tager en Dampskibstur 12 à 14 Timer.

Lige udenfor Aalesund aabner sig det vældige Havgab „Stat", der i umindelige Tider har været alle Søfarendes Skræk og rimeligvis den største Kirkegaard, som Havet har beredt Norge. Fra „Stat" droge i gamle Dage Vikingerne lige over til Island, og de norske Sagaer berette om flere Søslag i denne Bugt. Naar man fra Bergen nærmer sig Aalesund og har passeret „Stat", finder man til højre det fra Historien kjendte Hjørrungevaag, hvor Jomsvikingerne gjorde Strandhug og strede mod Haakon Jarl. Der findes altsaa i Nærheden af den lille By adskilligt, der har historisk Interesse.

Den har omkring 12,000 Indbyggere, af hvilke Størsteparten ere Fiskere; den er Hovedpladsen for Norges Havfiskeri og et vigtigt Sted for Fiskemarkedet. Ligesom alle Norges Fiskere ere ogsaa Beboerne her i høj Grad hærdede og modige Mænd, der saa godt som daglig risikere deres Liv paa det forræderiske Hav for at bjerge de knap tilmaalte Existensmidler, og det er ofte hændt, at prægtige Fiskermænd have tilsat Livet paa Havet.

Af Aalesunds Handelsflaade havde i Aaret 1900 Dampskibene en Drægtighed af 14,100 Tons og Sejlfartøjerne 1,400 Tons.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1 Januar til 31 December 1903.

Missionspræsident: Anthon L. Skanchy. / Konference. (Konferencepræsident)	Grene	Missionærer fra Zion:				Lokale Præstedømme:					Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Emigrerede:		Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte:		Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte:	
		Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Lokale Missionærer Ældster	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner						Over 8 Aar	Under 8 Aar			Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse				Indendørs	Udendørs
Kjøbenhavn (H. J. Christiansen)	7		16	4			36	14	15	6	395	466	68	534	80	25	9	12	9	30862	1909	8442	32613	4616	483	
Aalborg.... (L. P. Christensen).	4	2	11	10	1		9	8	8	2	255	282	56	338	37	24	8	6	4	18176	2847	7326	22927	3702	498	1
Aarhus .... (Adam L. Petersen).	7		9	11			20	2	17	8	328	375	92	467	77	17	7	4	5	29090	2421	8880	40551	5627	769	4
Missionskontoret...........		1	3			1						1														
Totalsum for Danmark...	18	3	39	25	1	1	65	24	40	16	978	1124	216	1339	194	66	24	22	18	78128	7177	24648	96091	13945	1750	5
Christiania. (John A. Hendrickson)	12		8	19		4	32	23	23	10	718	810	237	1047	92	23		23	14	54113	1026	12362	58401	15811	700	17
Bergen..... (Nils C. Mortensen)	6		4	12			1	6	12	2	146	167	35	202	21	14		5	3	10847	402	2662	16295	4460	393	8
Trondhjem. (Albert Hagen)	7		6	12	2		3		2		88	93	16	109	37	5	2	6	3	8736	1902	4406	14211	7272	437	8
Totalsum for Norge...	25		18	43	2	4	36	29	37	12	952	1070	288	1358	150	42	2	34	20	73696	3330	19430	88907	27543	1530	33
Stockholm.. (C. J. A. Lindquist)	8	1	6	9			72	33	43	11	1061	1220	196	1416	75	30	4	11	27	25291	646	4360	30125	5114	974	12
Gøteborg... (Carl G. Youngberg)	7	2	5	10			45	19	19	13	385	481	105	586	21	18		8	7	21840	850	3566	29805	3330	522	3
Malmø..... (Soren O. Thompson)	7	1	5	8			13	15	10	6	308	352	39	391	15	18	5	3	3	15953	1719	4003	20475	3078	508	4
Sundsvall . (James P. Olson)..	6		7	6			9	12	10	5	138	174	53	227	23	3	1		2	12342	1169	3147	17314	3279	310	18
Totalsum for Sverige...	28	4	23	33			139	79	82	35	1892	2227	393	2620	134	69	10	22	39	75426	4384	15076	97719	14801	2314	37
Totalsum...	71	7	80	101	3	5	240	132	159	63	3822	4421	897	5317	478	177	36	78	77	227250	14891	59154	282717	56289	5594	75

Dødsfald. Ældste Jacob M. Jensen afgik ved Døden den 23 November i Draper, Utah. Han blev født i Grenaa, Jylland, den 25 April 1859, annammede Evangeliet i Aaret 1891 og emigrerede i 1899 til Utah, hvor han bosatte sig i Draper og boede indtil sin Død. Han døde som en trofast Sidste-Dages Hellig. Mangen Herrens Budbærer har i tidligere Dage nydt godt af saavel Broder som Søster Jensens Gjæstfrihed i deres hyggelige lille Hjem i Nørregade, Grenaa.

Dorthea Christine Hansen, født Johansen, afgik ved Døden den 26 November 1903 af Hjertesvaghed efter 4 Dages Sygeleje. Hun var Hustru til afdøde Jens Hansen og Datter af H. P. Johansen. Hun blev født den 3 Marts 1843 i Blands paa Lolland. Hun annammede Evangeliet i en ung Alder og emigrerede til Utah 1868 tilligemed sin Søster Grethe Bergitha. Hun var en trofast Hustru og en kjærlig og opofrende Moder. Hun efterlader 4 Børn og 9 Børnebørn og en Søster.

Martin Sørensen, som var bosiddende i Murray, døde af et apoplektisk Slagtilfælde Torsdag den 24 December 1903, medens han var i Besøg hos sin Søstersøn i South Cottonwood. Den Afdøde blev født i Krøjerup, Bromme Sogn, Sorø Amt, Sjælland, den 29 April 1845. Efter eget Udsagn havde han forstaaet Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære fra sin Barndom af, men han annammede ikke Evangeliet førend i 1893. I 1898 aflagde han et Besøg i Salt Lake City og emigrerede til Utah om Efteraaret 1900. Han bosatte sig i Murray, hvor han levede til sin Død. Han blev begravet i West Jordan. Broder Sørensen efterlader sig Moder, fire Søstre og en Broder, som ere bosiddende i Danmark. Paa egne og Venners Vegne: Jacob Jensen. Anna Jensen.

Ingeborg Sørensen afgik ved Døden i Brigham City, Utah, den 6 Januar 1904. Hun blev født den 22 September 1829 paa Nordsjælland, Danmark, og emigrerede i 1885 til Utah, hvor hun bosatte sig i Brigham City, og her boede hun til sin Død.

Til Missionærerne og de Hellige! Udbred „Skandinaviens Stjerne“. Læs Artiklen i Nummer 1 om „Vort Blads nye Aargang“. Den aarlige Abonnementspris, iberegnet Portoen, er 3 Kr. 70 Øre, der indsendes pr. Postanvisning til Expeditionen af „Skand. Stjerne“, Korsgade 11, Kjøbenhavn N. Enkelte Numre 12 Øre. Bladet kan ogsaa bestilles hos Konferencepræsidenterne, Grensforstanderne og Kredslærerne.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).